

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/457/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1211222896
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Šramková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1211222896.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Česká republika, s.r.o., so sídlom Novodvorská 994, Praha, IČO: 25 117 483, zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Údernícka 5, Bratislava, proti odporcovi: U. P., A.. XX.XX.XXXX, W. U. X, W., zast. opatrovníčkou Tímeou Mačicovou, pracovníčkou Okresného súdu Bratislava II, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká 16, Prešov, IČO: 42 176 778, zast.: JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom Nám. SNP 7, Stropkov, o zaplatenie 427,69-€ s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II, č.k. 16C/145/2011-64 zo dňa 26.06.2012, takto

rozhodol:

Návrh na prerušenie konania sa z a m i e t a .

Uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti sa p o t v r d z u j e .

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 27,08-€ k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nepriznal náhradu trov konania. Navrhovateľovi cestou Daňového úradu Bratislava vrátil súdny poplatok za návrh vo výške 18,87-€.

Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí uviedol, že v súlade s dispozičným prejavom navrhovateľa konanie o zaplatenie 427,69-€ s príslušenstvom zastavil. Nesúhlas odporkyne vzhľadom na jeho neúčinnosť podľa ust. § 96 ods. 3 O.s.p. nezištoval.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p.. Nakoľko navrhovateľ zavinil, že sa konanie muselo zastaviť, je povinný odporcovi ako aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nahradiť trovy konania. Nakoľko však odporcovi žiadne trovy nevznikli, žiadne trovy si neuplatnil, súd odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Náhrada trov konania nebola podľa ust. § 150 O.s.p. priznaná ani vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu. Súd prvého stupňa mal dôvod hodný osobitného zreteľa za preukázaný z toho, že vedľajší účastník na strane odporcu je združením na ochranu spotrebiteľa, ktorého schopnosť ochraňovať záujmy spotrebiteľa je daná už cieľom činnosti združenia. Trovy právneho zástupcu vedľajšieho účastníka tak súd nemal za účelne vynaložené. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na to, že vedľajší účastník disponuje rozsiahlymi znalosťami a vedomosťami v danej problematike.

Právny zástupca vedľajšieho účastníka si vyúčtoval odmenu za dva úkony právnej pomoci, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia, ako aj za písomné podanie na súd, ktorým vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania, ktoré súd vyhodnotil ako neehospodárne. Združenie totiž udelilo právnenému

zástupcovi generálnu plnú moc, podľa ktorej advokát mohol bez ďalšieho vykonávať úkony právnych služieb v rozsahu a počte, ktorý uzná za potrebný“. Nakoľko vedľajší účastník v oznámení o vstupe do konania žiadal doručiť návrh na začatie konania s prílohami, súd prvého stupňa nemal úkon právnej služby a to prevzatie a príprava zastúpenia preukázaný. Trovy uplatnené za tento úkon tak podľa jeho názoru neboli trovami účelnými. V súvislosti s úkonom právnej služby, písomné podanie na súd, predmetný úkon právnej služby mal súd prvého stupňa za to, námietka premlčania by mala byť vznesená v prípade starostlivého naštudovania predmetnej veci v rámci prvého úkonu právnej služby vznesená už v oznámení o vstupe vedľajšieho účastníka do konania. O neúčelnosti trov právneho zastúpenia svedčí aj to, že sa v danej veci nejednalo o zložitý spor, vyjadrenia právneho zástupcu v konaní sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach. Právny zástupca združenia pritom takýmto spôsobom vstupuje do množstva konaní. Súd prvého stupňa mal preto pochybnosti, či hromadné vstupovanie združenia v zastúpení advokátom a uplatňovanie si trov, do konaní, o predmete ktorých združenie nemá žiadnu vedomosť nie je konaním účelovým, s cieľom dosiahnutia odmeny za právne zastupovanie.

O vrátení súdneho poplatku súd rozhodol podľa ust. § 11 zákona č. 71/1992 Zb. a navrhovateľovi vrátil krátený súdny poplatok vo výške 9,87-€.

Uznesenie súdu prvého stupňa napadol prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 30.07.2012 odvolaním vedľajší účastník na strane odporcu, a to v časti, v ktorej súd prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania. Vedľajší účastník mal za to, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vychádza z nesprávnych skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkal súdu prvého stupňa, že neuviedol, podľa ktorého odseku ust. § 150 O.s.p. postupoval (predpokladal, že podľa ods. 1, nakoľko nejde o drobný spor) ani neodôvodnil v čom vidí dôvody hodné osobitného zreteľa.

V množstve súdnych sporov spôsobil vstup vedľajšieho účastníka do konania pre navrhovateľa odradzujúco, uvedomujúci si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku. Poukázal na čl. 7 ods. 1 smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a sťažiacich existovali adekvátne a účinné prostriedky, ktoré by zabránili uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov. Konajúci súd by tak mal podporovať prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov v súdnych konaniach tým, že združeniu prizná náhradu trov konania. Prax má pritom potvrdzovať, že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom poskytuje práve inštitút vedľajšieho účastníctva, pretože spotrebiteľ často nevyhľadá advokáta, ako ani združenie, prípadne len výnimočne. Agenda vykonávaná združením vedľajšieho účastníka si vyžaduje právnickú kvalifikáciu, ako aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali, čo sa týka technického zabezpečenia, pracovných prostriedkov a pomôcok slúžiacich na jeho spracovanie vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov. Združenie nemá finančné prostriedky ani personálne obsadenie, a preto jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv je realizovanie činnosti prostredníctvom advokátskych kancelárií. Podľa názoru vedľajšieho účastníka súd pri nepriznaní trov vedľajšieho účastníka konal v rozpore s legislatívou Európskej únie a judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v zmysle ktorých sa členské štáty EÚ a Charty základných práv EÚ zaviazali zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. O dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka má svedčať aj novelizované znenie ust. § 137 O.s.p., podľa ktorého trovami konania je aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu.

Vedľajší účastník ďalej poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22. decembra 2010 vo veci DEB proti Spolková republika Nemecko C-279/09 podľa ktorého zásada účinnej ochrany ako je stanovená v čl. 47 Charty základných práv EÚ, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovolávali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.01.2012, č.k.: 3Co/131/2011-85, kedy súd ustanovil vedľajšiemu účastníkovi, ktorým bola právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľa advokáta, dôvodiac nemožnosťou podmieňovať spôsobilosť občianskeho združenia na vykonávanie predmetu činnosti odbornosťou v odbore právo. Podľa názoru vedľajšieho účastníka sú to práve združenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré majú v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov (§ 3 ods. 4, § 25 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté

právo na náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov združením vedľajšieho účastníka na súdoch. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc podľa vedľajšieho účastníka možno vo všeobecnosti vyvodiť z čl. 47 ods. 3 Ústavy, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Aj vedľajší účastník ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu rovnosti zbraní. Preto je vedľajší účastník zastúpený advokátmi, ktorí sú ochotní takéto právne zastúpenie realizovať. Vedľajší účastník poukázal na to, že o nároku vedľajšieho účastníka konania na trovy konania už bolo viackrát právoplatne rozhodnuté, preto predložil aj ďalšie rozhodnutia, a to uznesenie KS Prešov zo dňa 23.02.2012, č.k.: 2Co/16/2012-60, uznesenie KS Prešov zo dňa 23.02.2012, č.k.: 18Co/16/2012-48, uznesenie KS Prešov zo dňa 30.04.2012, sp. zn.: 7Co/31/2012 ako aj ďalšie rozhodnutia s obdobnou konštatáciou.

Nakoľko z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť žalobca vedľajší účastník, ktorý v konaní podporoval žalovaného má nárok na náhradu trov konania, ako aj náhradu trov odvolacieho konania.

Pre prípad, že sa odvolací súd nestotožní s právnou argumentáciou vedľajšieho účastníka v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora EÚ (Doktrína CILIFT C-283) vedľajší účastník podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. navrhol konanie prerušiť a požiadať súdny dvor EÚ o rozhodnutie o nasledovných prejudiciálnych otázkach:

1) Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania.

2) a) Či sa má čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na ochranu spotrebiteľa za úspešné vedenie sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť sa spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.05.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu.

b) Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní vedľajším účastníkom.

3) Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené.

4) Či právna úprava podľa § 142 až § 151 slovenského občianskeho súdneho poriadku odporuje právu Európskej únie, ak neumožňuje Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov priznať plnú náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje.

5) Či čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a články 38 a 47 Charty základných práv EÚ treba vykladať tak, že bránia takej aplikácii vnútroštátneho procesného práva, ktorá označuje právne zastúpenie Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov za neúčelné napriek tomu, že po vstupe Združenia do konania dodávateľ zbral žalobu späť.

Navrhovateľ sa k podanému odvolaniu vedľajšieho účastníka vyjadril podaním zo dňa 15.10.2012, doručeným súdu prvého stupňa dňa 17.10.2012. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania preskúmal a podľa ust. § 219 O.s.p. ho potvrdil. Mal za to, že v predmetnej veci nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva, a preto sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa. Navrhovateľ poukázal na úlohu vedľajšieho účastníka, ktorou je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch, a preto nevidel význam v jeho právnom zastúpení. V danom prípade nemožno podľa navrhovateľa prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia. Zastával názor, že vedľajší účastník v prípade, že sa rozhodne využiť pomoc advokáta, je povinný znášať trovy právneho zastúpenia z vlastných prostriedkov. Navrhovateľ mal dôvod hodný osobitného zreteľa podľa ust. § 150 O.s.p. daný tiež tým, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane odporcu z jeho vlastnej iniciatívy. Odporcovi však bola podľa ust. § 29 ods. 2 O.s.p. ustanovený opatrovník, ktorý disponuje rovnakými oprávneniami ako účastník konania na zabezpečenie nevyhnutnej a účinnej ochrany práv a povinností neprítomného účastníka odporcu. Nebolo preto potrebné, aby vedľajší účastník ochraňoval jeho záujmy a zo strany vedľajšieho účastníka tak nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených. Právnym zastúpením vedľajšieho účastníka dochádza podľa navrhovateľa k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania a na túto skutočnosť by mali súdy prihliadať a vedľajšiemu účastníkovi aplikáciou ust. § 150 O.s.p. náhradu trov konania nepriznať. Zároveň mal za to, že vyjadrenia právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v konaní sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach (ide len o vpisovanie do kontextu) a takéto úkony by mal vykonávať sám vedľajší účastník. Uviedol, že pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania nemožno argumentovať ust. § 137 O.s.p., nakoľko toto ust. priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osobe, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, pričom predmetné združenie vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý ho v konaní nezastupuje. Vo vzťahu k ustanoveniam Charty základných práv EÚ a rozhodnutiam Súdneho dvora EÚ, na ktoré poukazoval vedľajší účastník, navrhovateľ uviedol, že tieto sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. V prejednávanej veci podľa navrhovateľa nemožno prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohlo uskutočniť združenie bez právneho zastúpenia.

Za nedôvodný a účelový považoval navrhovateľ aj návrh vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ, pričom zastával názor, že posúdenie priznania náhrady trov konania v každom jednotlivom prípade patrí do právomoci vnútroštátneho súdu a Súdny dvor Európskej únie by preskúmaním vnútroštátneho práva prekročil svoje právomoci.

Odvolací súd prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti je vecne správne a odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie je dôvodné.

Odvolací súd vzhľadom na návrh vedľajšieho účastníka, ktorým sa domáhal prerušenia konania podľa ust. § 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. sa najprv zaoberal týmto návrhom.

Podľa ust. 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Konanie o takzvanej predbežnej otázke (prejudiciálne konanie) je konaním pred Súdnym dvorom ES a zároveň konaním, ktoré z hľadiska svojej dôležitosti pre celkový systém komunitárneho práva zohráva prvoradú a nezastupiteľnú úlohu. Všetky základné idey a princípy komunitárneho práva, ktoré neboli striktne definované v primárnom práve (v zakladajúcich zmluvách, ich dodatkoch a doplnkoch), doviedil vo svojej judikatúre Súdny dvor ES (princíp prednosti komunitárneho práva, princíp bezprostredných účinkov komunitárneho práva atď.).

Konanie o predbežnej otázke vychádza z niekoľkých zásadných premís. V prvom rade je potrebné si uvedomiť, že charakter komunitárneho (a následne únieového a európskeho), predovšetkým doktrína priority, prednosti komunitárneho práva pred právom vnútroštátnym, predpokladá, že akékoľvek

nejasnosti či divergencie vyplývajúce z jeho aplikácie nemôže záväzným spôsobom vykladať vnútroštátny (národný) súd. Vnútroštátny súd nemôže rozhodovať o otázkach platnosti a výkladu komunitárneho práva, ale ako jediný je oprávnený závery Súdneho dvora ES aplikovať na konkrétny ním prejednávaný prípad.

Vnútroštátny súd môže položiť len takú otázku, ktorá sa týka :

- výkladu komunitárneho práva, konkrétne výkladu Zmluvy o založení ES
- platnosti sekundárneho práva komunitárneho práva
- výkladu štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES.

Vo všetkých prípadoch musí vnútroštátny súd preukázať, v čom je posúdenie nastolenej otázky podstatné pre konkrétne rozhodnutie vo veci (viď dôvodovú správu k § 109 O. s. p. Občiansky súdny poriadok Š. a kolektív, W. edícia komentované zákony).

Vedľajší účastník svojim návrhom formuloval otázky, v zmysle ktorých sa domáhal aby Súdny dvor ES zodpovedal na otázky výkladu vnútroštátneho práva. V položených otázkach nejde o prípadný rozpor, či v danom prípade pri priznaní trov konania konal súd v rozpore s komunitárnym právom, ale domáha sa vedľajší účastník zodpovedania, že mu trovy konania patria. Ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatnia pri prejednávaní a rozhodovaní sporov (a teda aj rozhodovanie o trovách konania) je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Európskej únie (zásada efektivity) (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 70/2012).

Vzhľadom na uvedené vyššie odvolací súd návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. ako nedôvodný zamietol.

Predmetom odvolacieho konania bol nárok vedľajšieho účastníka na trovy konania.

Podľa obsahu odvolania vedľajší účastník v odvolaní v prvom rade namieta nerovnaký prístup súdu a tú skutočnosť, že mu súdom prvého stupňa je odmietané právo na právne zastúpenie advokátom.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že súd prvého stupňa neodmietol vedľajšiemu účastníkovi na riadne právne zastúpenie advokátom (resp. právnu spoločnosťou). Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa takýto postup ani nenasvedčuje. Preto odvolanie vedľajšieho účastníka je v tomto smere nedôvodné a kontraproduktívne.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Z konania je nesporné, že navrhovateľ svojim podaním zo dňa 25.05.2012, doručeným súdu prvého stupňa 28.05.2012 vzal návrh späť a žiadal konanie zastaviť.

Z konania je tiež nesporné, že vedľajší účastník oznámil vstup do konania podaním zo dňa 27.02.2012, doručeným súdu dňa 29.02.2012. Týmto podaním žiadal o doručenie návrhu na začatie konania. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ zavinil zastavenie konania, odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. právo na náhradu trov konania vzniklo súčasne aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý do konania vstúpil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 29.02.2012.

K podaniu priložil vedľajší účastník kópiu plnomocenstva zo dňa 02.01.2012, ktorým vedľajší účastník splnomocnil advokáta, JUDr. Ambróza Motyku, aby ho „ obhajoval a vo všetkých právnych veciach zastupoval, v konaniach základných, ako aj konaniach vykonávacích a exekučných...a ďalej ho

splnomocnil na právne zastupovanie spočívajúce vo vstupe združenia do súdnych konaní vedených na súdoch v Slovenskej republike ako vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských veciach na strane spotrebiteľov a na zastupovanie Združenia v konaniach, do ktorých Združenie vstúpi ako vedľajší účastník na strane spotrebiteľov.....“

Odvolačný súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k názoru, že navrhovateľ späťvzatím návrhu zaviniel zastavenie konania.

Vedľajšiemu účastníkovi teda môžu patriť trovy právneho zastúpenia, musia však spĺňať podmienku, že boli potrebné pre účelné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. súd pri priznávaní trov konania účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, musí prihliadať a každý jeden úkon právnej služby musí posudzovať podľa toho, či bol potrebný na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania podľa § 142 ods. 1 O. s. p. je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka konania (fyzickej, právnickej osoby, štátneho orgánu) na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Trovy konania potrebné na účelné vynaloženie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne (viď NS SR vo veci sp. zn. 4 M Cdo 21/2009).

V danom prípade nemožno prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane odporcu vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, prípadne úkony, ktoré podnietili konanie navrhovateľa k späťvzatiu návrhu.

Z úkonov vedľajšieho účastníka, a to z podania zo dňa 27.02.2012, doručenému súdu prvého stupňa dňa 29.02.2012 vyplýva, že vedľajší účastník vstupoval do konania v čase, kedy nemal vedomosti o obsahu žalobného návrhu, teda čoho sa navrhovateľ vo svojom žalobnom návrhu domáha. Týmto podaním, ktorým zahlásil svoj vstup do konania zároveň požiadal o doručenie žalobného návrhu na začatie konania. Preto pri udeľovaní plnej moci zo dňa 02.01.2012 nemohol vedľajší účastník advokátovi poskytnúť žiadne informácie o konaní, o žalobnom návrhu. Samotné prevzatie zastupovania advokátom bez toho, aby mu boli poskytnuté akékoľvek informácie o konaní nie je možné považovať za úkon právnej pomoci v zmysle vyššie uvedenej citovanej vyhlášky, a tým ani za účelne vynaložené trovy konania na uplatňovanie, alebo bránenie práva.

Z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník na strane odporcu je zastúpený advokátom, ktorý žiadal o priznanie náhrady trov konania. Zo samotného podania právneho zástupcu vedľajšieho účastníka vyplýva, že žiadal o doručenie návrhu na začatie konania, z čoho je zrejmé, že sa chcel oboznámiť so spisovým materiálom. Nie je v danom prípade zrejmé, akým spôsobom sa právny zástupca vedľajšieho účastníka konania oboznámil so spisovým materiálom. To, že právny zástupca vedľajšieho účastníka považoval za potrebné oznámiť vstup združenia do konania, o predmete ktorého nemal vedomosť, nie je úkonom v konaní, a uplatnené trovy konania za tento úkon nie sú účelne vynaložené.

Odvolačný súd sa vo vzťahu k trovám právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka za úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia zaujal názor, že v prejednávanej veci nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Z plnomocenstva udeleného právnomu zástupcovi vedľajším účastníkom vyplýva, že k prvému úkonu právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia došlo dňa 02.01.2012, v ktorej plnej moci nie je ani uvedená spisová značka predmetného konania, ani označený súd na ktorom má byť konanie vedené. U obsahu plnej moci ani je nie je zrejmé pre aké konanie je predmetná plná moc udelená. Je potrebné konštatovať, že ide o všeobecné splnomocnenie vyjadrené ...“aby ma obhajoval a vo všetkých právnych veciach zastupoval, v konaniach základných, ako aj konaniach vykonávacích a exekučných...a ďalej ho splnomocnil na právne zastupovanie spočívajúce vo vstupe združenia do súdnych konaní vedených na súdoch v Slovenskej republike ako vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských veciach na strane spotrebiteľov a na zastupovanie Združenia v konaniach, do ktorých Združenie vstúpi ako vedľajší účastník na strane spotrebiteľov.....“

Z uvedeného je zrejme, že v čase vstupu do konania vedľajší účastník nepoznal predmet sporu a nemal vedomosť, či v predmetnom konaní bude vôbec zastupovať. Odvolaciemu súdu však nie je jasné ako mohol právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonať prípravu zastúpenia, keď samotný vedľajší účastník nevedel, do akého konania vstupuje. Podľa odvolacieho súdu len na základe skutočnosti, že odporcom by mal byť spotrebiteľ, v konaní o ktorom vedľajší účastník nemal ešte vedomosť a bez akejkoľvek bližšej vedomosti o konaní a o predmete a štádiu konania, do ktorého by mal vstúpiť, je prakticky nemožné náležite sa pripraviť na zastupovanie v tej ktorej veci. Trovy, ktoré vznikli vedľajšiemu účastníkovi za uvedený úkon právnej služby, teda nemožno považovať za účelne vynaložené. Odvolací súd nepopiera existenciu úkonu prevzatie a príprava zastúpenia právny zástupcom vedľajšieho účastníka, len za tento úkon vedľajšiemu účastníkovi správne nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia z dôvodu, že nespĺňa podmienku účelnosti vynaloženia vyžadovanú § 142 ods. 1 O. s. p..

Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania ako úkonu právnej služby vykonanému právny zástupcom vedľajšieho účastníka podaním zo dňa 20.03.2012, doručeným súdu prvého stupňa dňa 23.03.2013 má odvolací súd za to, že ani trovy právneho zastúpenia vynaložené vedľajším účastníkom na tento úkon právnej služby nemožno považovať za účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva, nakoľko tento úkon nebol nevyhnutný pre úspech odporcu vo veci. Vznesenie námietky premlčania je všeobecné a bez toho aby vedľajší účastník uviedol bližšie znalosti o prejednávanej veci. Z konania pritom nemožno dospieť k záveru, že navrhovateľ vzal žalobu späť na základe tohto úkonu vedľajšieho účastníka, nakoľko navrhovateľ dôvod späťvzatie návrhu nekonkretizoval. Odvolací súd poznamenáva, že jedine navrhovateľ ako pán sporu má právo disponovať so žalobou, čo zahŕňa aj jej späťvzatie či už s uvedením dôvodu alebo bez. Súd pritom v prípade späťvzatie žaloby bez uvedenia dôvodu, neskúma aké dôvody navrhovateľa k späťvzatiu žaloby viedli. Záver súdu prvého stupňa o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi za úkony právnej služby je preto správny. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie v napadnutej časti potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 a § 142 ods. 1 a § 149 O. s. p.. Navrhovateľovi vznikli trovy právneho zastúpenia za podané vyjadrenie k odvolaniu vedľajšieho účastníka. Navrhovateľ si trovy odvolacieho konania vyčíslil vo výške 27,08-€ , a to za 1 úkonu právnej služby vo výške 17,93-€ s DPH a režijný paušál vo výške 9,16 Eur s DPH, ktorých náhradu odvolací súd navrhovateľovi priznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.